

Twee prinsen

Jackie van Laren bij Boekery:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De *Onder de bomen*-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

boekery.nl

Jackie van Laren

Twæe prinsen



ISBN 978-90-225-9500-8
ISBN 978-94-023-1605-6 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*One, two princes kneel before you; that's what I said, now
Princes, princes who adore you, just go ahead, now*

'Two Princes' – Spin Doctors

Lieve lezer,

Dit boek is precies toen de coronacrisis in Nederland van start ging, ontstaan. Veel mensen om me heen waren in de war, angstig of eenzaam, en ik wilde graag iets doen om troost te bieden. Te verbinden, want juist in zulke moeilijke tijden hebben we elkaar, en wat vrolijkheid, harder nodig dan ooit.

Sommige mensen kunnen goed zorgen, of koken, of iets anders wat goed is voor de medemens, maar ik kan vooral goed verhalen vertellen, dus dat heb ik dan maar gedaan: ik begon een nieuw Facebook-feuilleton. Deze feuilletons hebben iets weg van een zeer actieve, dagelijkse leesclub: de mensen die meelezen laten zich regelmatig horen in de comments onder de post en dat zorgt voor veel hilariteit en gezelligheid, en – vooral in de tijd dat ik begon te schrijven, half maart 2020 – een sterk gevoel van saamhorigheid.

We zaten allemaal binnen, met de opdracht ‘blijf zo veel mogelijk thuis’, terwijl om ons heen landen op slot gingen en het er even op leek dat we tot nader order helemaal nergens meer heen zouden kunnen. Dat had iets beklemmends, niet in de laatste plaats doordat op dat moment niemand kon zeggen hoe lang het nog zou duren of hoe erg het allemaal zou worden.

Ik wilde graag een verhaal schrijven dat ons voor even zou kunnen doen vergeten dat we tussen onze vier muren zaten, een verhaal dat zo ver van de dagelijkse werkelijkheid af zou staan dat lezers zich getransporteerd zouden voelen, dat ze konden wegdromen bij verre oorden, warme stranden, mooie natuur, jetset, luxe, en natuurlijk liefde, warme liefde. Vakantie vanuit de leunstoel, dat was het idee. Het woord corona komt in dit verhaal dan ook niet voor: het is welbewust escapisme, een kans om je even te verliezen in een fantasiewereld met sjeiks-uit-Dui-

zend-en-een-nacht, echte en valse prinsen, mooie vrouwen, knappe mannen en de zekerheid dat het, met de nodige twists en turns en een flinke dosis humor, allemaal op z'n pootjes terecht zal komen.

Dat is een troostrijke gedachte, die we allemaal goed kunnen gebruiken. Dus ga nu maar gauw lekker lezen, en laaf je aan de hoopvolheid van dit luchtige, vrolijke sprookje.

*Veel plezier, geluk en gezondheid,
Jackie*

De aankomst

Ik weet het niet met zo'n treinreis, hoor. Ik bedoel, oké, het is beter voor het milieu dan vliegen, maar aan de andere kant ben je dus wel een eeuwigheid bezig voordat je eens een keer ergens bent. En tijdens die eeuwigheid zit je dus opgescheept – opgetreind zou een betere term zijn – met een stelletje mensen die je niet voor het uitkiezen hebt.

Ik zit in zo'n trein met van die coupés met een deur. Er kunnen officieel acht mensen in de coupé, vier op de ene bank en vier op de andere, maar dan moet je wel aanschuiven en prop-pen, zeker om ook alle bagage binnen te krijgen. Dan deurtje dicht en adem inhouden, want zo veel niet aan elkaar gewende mensen stinken, plus ze hebben de beschikbare zuurstof echt binnen no time opgeademd.

Gelukkig zitten er maar vijf mensen, inclusief ikzelf, in de coupé waarin ik de afgelopen uren volhardend heb zitten voortbestaan, want ik vind het echt al erg genoeg zo.

Laat ik bij de twee minst erge medecoupébewoners beginnen: een Franse dame met een dochter van een jaar of zeven, die afwisselend dreint en kliert, en die blijkbaar onder alle omstandigheden op voet van oorlog leeft met haar moeder. De moeder wil niets liever dan dat het arme kind netjes recht zit, niet knoeit met eten en drinken, haar kleren niet kreukt en haar verder niet te schande maakt. Het kind verveelt zich het

apelazarus, dus netjes stilzitten, ho maar. Ik kan dat best begrijpen; ik ben toch al vijftientig en het kost mij ook moeite om niet te gaan zitten frutten van pure verveling.

Naast de moeder met het kind zit een wat oudere man die er keurig uitziet, zoet uit het raam kijkt en zijn coupégenoten niet tot last is, ware het niet dat hij werkelijk verschrikkelijk naar knoflook stinkt. Als een geur geluid kon maken, dan stond de lucht die die man verspreidt echt op vol vermogen te schreeuwen. Toen ik deze coupé binnenkwam zat de man er al, en zijn geur sloeg zo ongeveer binnen een microseconde op mijn maag. Mijn ogen gingen er nog net niet van tranen, en ik begreep ineens hoe het kwam dat er in deze verder overvolle trein een coupé was waar maar één mens in zat.

De man zelf heeft niets in de gaten, hij groette me vriendelijk toen ik mijn hoofd bij de coupé naar binnen stak en – na een razendsnelle afweging tussen ofwel een coupé met zeven mensen, die stinkt naar zeven mensen, ofwel een bijna lege coupé met één mens, die weliswaar harder stinkt dan zeven mensen, maar waar toch meer ruimte is om comfortabel te zitten – besloot binnen te komen en mijn rolkoffertje in het bagagerek te schuiven. Hij keek niet verstoord toen ik meteen het raampje opende, met een vage hoop dat door mijn mond ademen, gecombineerd met de toevoer van frisse lucht als de trein eenmaal zou gaan rijden, het allemaal wel dragelijk zou maken; hij bleef beaat glimlachend uit het raam kijken.

Ik moet zeggen, in de afgelopen uren lijkt de stank wel wat afgenomen. Maar het kan natuurlijk ook zijn dat mijn neus gewend is geraakt aan de geur, zoals een boerenneus aan een koeienstal.

Na mij kwam de moeder met het kind binnen in de coupé. Die hebben het volgens mij te druk met elkaar om al te veel last te hebben van het biologische geurwapen van de knoflookman,

of misschien vinden ze het gewoon niet zo vies als ik het vind. Ik geef toe dat ik wel een beetje een ruiktic heb: ik kan echt zo'n last hebben van vieze luchten. Mijn moeder heeft me wel eens verteld dat vroeger iedereen overal rookte, dus alles rook altijd naar rook, en daar was iedereen aan gewend. Toen kwamen er steeds meer rookverboden, en schrokken mensen zich collectief een hoedje toen ze merkten hoe onwelriekend de mensheid eigenlijk reikte zodra die verdoezelende deken van sigarettenrook eraf was getrokken.

Getsie.

Mensen zijn eigenlijk best vieze beesten.

Nou goed, het kan dus allemaal gewoon aan mij liggen; dat is volgens mij meestal het geval. Het feit dat ik zo hardnekkig vrijgezel blijf is bijvoorbeeld volgens mij ook echt mijn eigen schuld: het aantal kandidaten dat ik na nadere bestudering (en daarmee bedoel ik dan toch eigenlijk vooral nadere besnuffeling) heb afgevoerd wegens gebrek aan geurcompatibiliteit overstijgt intussen ruimschoots het aantal vingers dat ik aan mijn handen heb zitten.

Er bestaan blijkbaar geen lekker ruikende jongens meer, en als die meneer aan de overkant van de coupé ook maar iets van een maatstaf zou kunnen zijn, dan moet ik me misschien toch echt eens buigen over het idee om lesbisch te worden.

Er is nog één andere medecoupébewoner, en ik heb het niet voor niets even uitgesteld om iets over hem te zeggen, want ik weet niet zo goed wat ik van die vent moet vinden. Ik weet in ieder geval dat hij me nogal een ongemakkelijk gevoel geeft, en dat komt niet door hoe hij ruikt. Het komt doordat hij de hele tijd naar me zit te kijken.

Oké, ik lieg als ik zeg dat ik niet weet wat ik van die vent moet vinden, want ik weet het precies: ik vind hem natuurlijk een engerd. Hij heeft nog niet echt zozeer iets bijzonder engs

gedaan; het enige wat hij doet is me doorlopend observeren, maar als iemand urenlang naar je zit te kijken, dan wordt dat kijken na een tijdje loeren, en dan ga je je ongemakkelijk voelen.

Of, althans, dat heb ik.

Je hebt ook vrouwen die er innig van genieten als een man ze observeert. Die ervaren dat volgens mij een beetje alsof je een camera op ze richt: ze zijn in beeld en dan gaan ze meteen poseren. Ik heb het omgekeerde: als ik in beeld ben, word ik me alleen maar nog pijnlijker bewust van mijn tekortkomingen ten opzichte van het heersende modebeeld. Want ik ben namelijk aan de lange kant, met mijn een meter vijfenzeventig, maar in plaats van dat ik daar dan mooi rank van ben geworden, is het tegendeel gebeurd. Ik ben een soort reuzenzandloper. Ik heb een ruim bemeten voor-slash-bovenkant en een minstens even ruim bemeten achter-slash-onderkant, en als er geen taille tussenin had gezeten om er een beetje vorm aan te geven, dan had ik eruitgezien als een glasbak op pootjes.

Nu zie ik er dus uit als een reuzenzandloper op pootjes. Ook niet niks. Maar in ieder geval kan ik wel iets aanvangen met mijn taille, door van die jarenvijftigjurken te dragen waarin boezems goed uitkomen en billen verdwijnen onder petticoats. Dat is dus zo'n beetje mijn standaardoutfit: een jurk met een wijde rok, meestal ook nog met petticoat, en een paar flatjes of gympen aan mijn voeten. Ik ben van mezelf nogal bleek (roomwit, zeg maar) en mijn haar is lang en van dat echte Noord-Hollandse blond, maar ik kan er gelukkig in drie seconden iets mee doen waardoor het als een soort ingewikkelde knoop boven op mijn hoofd zit, wat er, vind ik zelf, redelijk passend uitziet bij het tijdsbeeld van mijn kleding. Ik heb ook nog een kattenbril, voor als ik geen lenzen in heb: dan is het setje helemaal compleet. Ik weet niet of het nu 1954-bibliothe-

caresse uitstraalt of meer Ugly Betty, maar in ieder geval heb ik altijd het gevoel dat een beetje doorgestijldheid een handige barrière tussen mij en de wildvreemde medemens is om mijn onzekerheid achter te verbergen.

Mijn kleding helpt dus geen donder bij die enge meneer naast me op de bank, die zich vrijwel vanaf het moment dat de trein begon te rijden een kwartslag naar me toe heeft gedraaid en die me nu al uren vrijwel onafgebroken zit op te nemen. Hij is twee keer begonnen aan een gesprekje, wat ik zo goed mogelijk non-verbaal heb ontmoedigd, maar hij is blijkbaar wel zo slim dat hij precies begint op het moment dat ik iets ga doen waardoor ik hem zou kunnen vergeten. Ik zat een beetje op mijn mobiel te frutten: begon hij tegen me te praten. Ik pakte mijn boek, probeerde een stukje te lezen in *The Handmaid's Tale*, waarvan ik vind dat ik dat toch maar eens in het Engels moet lezen: hij vroeg aan me of ik een feministe was, dat ik dat boek las. Ik haalde mijn schouders maar op; wat moest ik anders?

Nu weet ik niet meer wat ik moet doen of laten, want als ik niets doe dan staart hij naar me, en als ik iets doe probeert hij daarover een gesprekje te beginnen. Ik voel me nogal de hoek in geschilderd, hier, en ik moet zeggen, naarmate de tijd vordert: een man met stank is uiteindelijk nog beter uit te houden dan een man met een onbedwingbare neiging om de eerste de beste loslopende vrouw die in zijn buurt komt te dwingen aandacht aan hem te besteden.

Ik gluur voorzichtig op mijn mobiel: nog een half uur en dan zouden we in Saint-Christophe-sur-Mer moeten aankomen; een idioot lange naam voor een super-de-luxe badplaats annex hoofdstad van een super-de-luxe ministaatje aan de Middellandse Zee, op de grens van Frankrijk en Italië. Wat Monte Carlo in Monaco in de jaren vijftig was, is nu Saint-Chris in

Montferrat. In Monaco wonen tegenwoordig de meeste vijfenzestigplussers per duizend mensen in heel Europa, dus op zich best logisch dat het niet meer het swingende epicentrum is van personen bij wie het geld tegen de plinten klotst. Montferrat is in het ontstane gat gesprongen: de ligging is ideaal, het klimaat is goed en het is er zo mogelijk allemaal nog exclusiever. Je mag het strand niet eens op als je niet in een van de onbetaalbare hotels zit, of met je meterslange jacht in de jachthaven ligt, want het publieke strand is alleen toegankelijk voor bewoners of mensen die er een seizoenskaart van tegen de tienduizend euro (ja, echt!) voor willen kopen.

Ik heb bizar veel geluk dat ik dit voor elkaar heb weten te krijgen. Ik had natuurlijk nooit van mijn leven een hotelkamer kunnen betalen op de duurste grond per vierkante meter van West-Europa, maar lang leve social media: toen ik een bericht had gepost dat ik op zoek was naar iemand in Montferrat, en dan nog het liefst in Saint-Chris, met wie ik voor een lang weekend kon huisruilen, en wat foto's van mijn gelukkig redelijk pittoreske poppenhuisje in de Diamantstraat in Amsterdam erbij had gezet, toen kreeg ik vrij snel antwoord.

Nou ja, binnen een week of drie.

In socialmediatermen is dat ongeveer een tijdperk waarin dinosaurussen kunnen opkomen en weer ten onder gaan, maar goed, antwoord kwam er, in de vorm van Silvaino, die een klein zolderappartementje in een achterafstraatje van Saint-Chris in de aanbieding had en die niets liever wilde dan met een paar vrienden naar Amsterdam komen om zich een paar dagen lang ongebreideld onder te dompelen in de wereld van de coffeeshops. Softdrugs zijn blijkbaar nogal een no-go in Saint-Chris, en deze gast was *gaspig* voor een dikke joint.

We belden elkaar maar eens op en hadden een redelijk geslaagd telefoongesprek, al was zijn Engels beduidend minder

goed dan het mijne. Hij bleek overdag te slapen of te gamen, 's avonds in een restaurant te werken en 's nachts in een club. Hij beloofde me met veel mediterrane passie om mijn huisje niet te slopen, als ik hem maar wilde beloven een oogje op zijn oma te houden, die in het huis beneden woonde.

Een jonge vent die op zijn oma past, daar kan toch niet veel fout mee zijn?

We wisselden nog wat gegevens uit, bevriendden elkaar op Insta en bekeken elkaars foto's. Silvaino is bepaald niet moeders mooiste, al ziet hij er wel vriendelijk en gezellig uit, en zijn vrienden verdienen ook niet echt een schoonheidsprijs. Nou hoeft dat ook helemaal niet, als ik maar zonder al te veel problemen in zijn appartement kan, en hij in het mijne, en als we dat wat we van plan zijn te doen in elkaars respectievelijke steden maar zonder kleerscheuren kunnen afronden.

Wat Silvaino wil gaan doen in Amsterdam is redelijk overzichtelijk. Stoned worden als een garnaal, zijn roes uitslapen, opstaan en *repeat*. Dat gaat hem wel lukken, gok ik zo. Wat ik wil doen in Saint-Chris is wat minder duidelijk, of althans: wat me voor ogen staat is wel duidelijk, maar of ik het voor elkaar ga krijgen is een stuk minder zeker. Ik ben namelijk bezig met een Hoger Doel, in de vorm van Afstuderen aan de faculteit Culturele Antropologie. Ja ja, grote woorden, en welke gek gaat er nu bijna een hele dag in de trein zitten op weg naar een zonnige, onbetaalbare, exclusieve bestemming aan de Middellandse Zee in het kader van haar afstudeeronderzoek? Inderdaad, ik zei de gek.

Nou is het lekkere weer et cetera natuurlijk niet echt iets wat me tegenhoudt. Wat eerder een beetje afremmend kan werken voor een gewono zoals ik is de onneembare vesting van een ministaatje, dat voor zijn inkomsten afhankelijk is van drie dingen:

- 1) een immense waterkrachtcentrale die behalve de eigen staat ook een deel van Frankrijk van energie voorziet;
- 2) schaamteloos belastingparadijs uithangen voor schimmige Oost-Europese grootindustriëlen en zo mogelijk nog schimmigere Zuid-Amerikaanse drugskartelbaronnen;
- 3) de meest exclusieve zomerbestemming zijn voor 's werelds superrijken.

Ik ben namelijk niet rijk of zo.

Ik heb van mezelf niets, maar dan ook helemaal niets wat me langs de virtuele hoge, met hightech beveiligingssoftware uitgeruste muren van deze beroemde en beruchte enclave voor extreem geprivilegieerden zou kunnen loodsen, ware het niet dat...

Ik heb dus een oom.

Hij is Europarlementariër, en een goeie ook. Hij doet en zegt regelmatig zulke internationaal spraakmakende dingen (en hij kan volgens mij bijna alle Europese talen spreken alsof hij de krant leest, dus hij zegt die spraakmakende dingen meestal ook nog in een voor de situatie toepasselijke taal) dat hij bij de afgelopen verkiezingen op de shortlist heeft gestaan voor voorzitter. Hij is het niet geworden, maar bijna wel.

Richard, heet mijn oom, en het is ook nog eens een schat van een man.

‘Madelonnetje,’ zei hij tegen mij toen hij afgelopen oud en nieuw weer eens een keer in Nederland was en we elkaar allemaal zagen op het grote jaarlijkse familiefeest, ‘wie weet kan ik je wel helpen met je afstudeeronderzoek. Ik ken misschien wel iemand.’

En daar zit ik nu, drie maanden later, in een treincoupé die stinkt naar knoflook, met in mijn oren het gejengel van een extreem verveeld kind en een non-stop corrigerende moeder, in het blikveld van een manspersoon die onafgebroken naar me

staart als een slang naar een heerlijk knaagdier.

Eindelijk mindert de trein vaart en rollen we het kopstation van Saint-Chris binnen. Welkom op het eindpunt van deze lijn; ik kan niet anders dan opgelucht ademhalen (door mijn mond), al moet het grote avontuur eigenlijk nog beginnen.

Het station van Saint-Chris heeft een naam. Het heet Central Le Marbre, en nu ik zo door de hal loop, met mijn rolkoffertje op fluisterwielen over de spiegelgladde vloer, kan ik wel begrijpen waarom. Alles is van marmer, en alles is gedecoreerd. Ik wist helemaal niet eens dat je marmer in zo veel verschillende kleuren had. Het ziet er geweldig luxe uit allemaal; zelfs de broodjeszaak in de stationshal ziet eruit als een traiteur, de broodjes zijn kleine kunstwerkjes, tentoongesteld op zilveren schaaltes, en ze kosten vijftien euro per stuk.

Ik was al gewaarschuwd voor de idiote prijzen hier; ik kan me meteen voorstellen waarom Silvaino in een restaurant én een club werkt. Gewono's kunnen hier waarschijnlijk niet eens overleven als ze niet standaard twee banen hebben. Ik heb speciaal voor dit weekend de afgelopen maanden, nadat oom Richard me het idee om hiernaartoe te gaan aan de hand had gedaan, hard gespaard, en ik reken erop dat ik mijn zuurverdiende tweeduizend euro er noodgedwongen in drie dagen doorheen zal moeten jagen. En dan heb ik nog niets bijzonders gedaan.

Na een laatste bewonderende blik op de fantastische, enorme, als diamanten schitterende kristallen kroonluchters die aan het hoge plafond van het marmeren station bungelen (hoe houden ze dat in vredesnaam zo schoon, is mijn eerste gedachte), stap ik dapper naar buiten, de mediterrane lentemiddagzon in. Het is intussen tegen vijven, maar die zon staat hier nog vrolijk te schijnen alsof het niet op kan, en meteen zie ik dat ik

hier werkelijk enorm uit de toon val. Alle andere vrouwen die ik in de gauwigheid om me heen zie zijn zonder uitzondering a) superdun, b) in staat op hakken te lopen waar een normaal mens als ik direct hoogtevreesangstaanvallen van krijgt en c) gekleed in dingen die Dure Designer schreeuwen. En ze hebben grote hoeden op, en daaronder ook nog enorme zonnebrillen. En ze hebben heftig uitzierende handtassen aan hun stokdunne armpjes hangen. Die handtassen alleen al zijn vast allemaal duurder dan wat ik heb kunnen sparen in de afgelopen maanden om hier in een weekend uit te geven aan regulier levensonderhoud.

Poeh.

Ik stop maar even met lopen om het allemaal op me in te laten werken. Ik ben hier, ik kan niet anders zeggen, een compleet vlag op een modderschuit; ik detoneer zo hard dat het bijna grappig wordt.

Als ik ook even rondkijk (ik moet mijn best doen om mijn mond niet open te laten hangen, zo groot is het verschil met de gemiddelde mensheid op het stationsplein voor Amsterdam Centraal waar ik vanmorgen vroeg instapte) zie ik dat ik ongeveer vijf stappen verwijderd ben van een taxistandplaats. Die vijf stappen zijn snel gezet, en even later zit ik in een luxe SUV met zwarte ramen, het standaardmodel taxi hier – hoewel er ook twee van die langgerekte limousinemodelletjes in het rijtje stonden – en zoeven we over de boulevard langs het strand van tienduizend euro.

Vrij abrupt draait de taxi een straatje in en gaan we steil omhoog, want Saint-Chris ligt tegen de berg aan geplakt waar dit landje naar heet. De Ferrat, die van ongeveer vijfendertighonderd meter hoog op zijn dooie gemakkie de zee in dendert. Ik geloof dat hij officieel een alp is, maar hij is niet zo steil en kargelig als ik me een reguliere alp voorstel: hij is eerder wat

ronder. Een rustige berg, zal ik maar zeggen, en dat is maar goed ook voor Montserrat, als land, omdat er behalve de berg niet veel ander land is binnen de grenzen. Ja, een klein beetje strand, dus, maar dat mag natuurlijk geen naam hebben, en een onbehoorlijk stuk grondgebied wordt in beslag genomen door het stuwmeer waar de krachtcentrale bij hoort die voor een fors deel van de inkomsten van het land zorgt. Het stuwmeer ligt hoog op de Ferrat, maar toch is het zo dat als de dam zou breken, heel Saint-Christophe zo de zee in zou worden gespoeld. Het is een soort omgekeerd Amsterdam, dat dik twee meter onder zeeniveau ligt; een goudomrande, op handgeschept papier gedrukte exclusieve uitnodiging voor een natuurramp met een feestelijk sterftcijfer. Ik ben nogal gewend aan leven onder dergelijke omstandigheden, ik merk dat ik me over die dam niet zo druk kan maken.

Je kunt hem van hieruit wel zien liggen, die stuwdam: hoog in de bergen, een soort grijze vlek tussen al het bruin en groen. Er loopt een waterval uit de dam, die tegen de tijd dat hij Saint-Christophe heeft bereikt een snelstromende rivier is geworden. Dwars door de stad snelstroomt hij, en dan zo de zee in, geflankeerd door twee parallelle, diep de zee in stekende betonnen dammen, waarvan de langste eindigt in een vuurtoren die als een soort enorme knalrode piemel afsteekt tegen de blauwe lucht.

Die dammen zijn wel nodig, stel ik me voor, anders zou je als je lekker op je luchtbedje in de tienduizend-euro-abonnementszee lag te dobberen, en je werd door de stroming van de rivier opgepakt, zo ineens ongevraagd ver de Middellandse op worden gesleurd. Plus, de dammen zijn – minder noodzakelijk voor de veiligheid maar des te noodzakelijker voor de vermakelijkheid – voorzien van uitgebreide wandelpromenades met exclusieve en onbetaalbare kledingwinkels, restaurants waar je

alleen binnenkomt als je een jaar van tevoren hebt gereserveerd en clubs waarvan ik me niet eens voor kan stellen wat de toelatingseisen zouden kunnen zijn. Ik ben zelf niet zo'n clubganger; ik hou eigenlijk meer van kroegjes met livemuziek, maar ik heb me natuurlijk wel zo goed mogelijk ingelezen voordat ik hier kwam.

De taxi houdt halt voor een enigszins bladderig, maar toch ook heel charmant aandoend huis in een adembenemend smal straatje. Ik hoop dat hij er weer uit komt zonder krassen op de lak, en ik hoop voor de chauffeur vooral dat hij geen tegenliggers krijgt.

Vanbuiten vriendelijk glimlachend maar vanbinnen tandenknarsend reken ik vijftig euro af voor een ritje van nog geen zes minuten; als hij krassen op de lak krijgt dan kan hij in ongeveer een half uurtje even naar Frankrijk of Italië rijden, waar de garages ongetwijfeld normale prijzen rekenen, en dan kan hij daar zijn lak laten fixen. Ik zou me kunnen voorstellen dat de bewoners van deze stad dagelijks naar een buurland uitwijken om meer boodschap voor hun euro te krijgen; ik heb trouwens sowieso nog geen supermarkt gezien hier. Zeker niet luxe genoeg, een supermarkt.

Ik zwaai toch maar naar de behoedzaam wegrijdende taxi en druk op de bel naast het bordje met het huisnummer dat Silvaino me had doorgegeven.

Er gebeurt een tijdje niets.

Ik bestudeer het huis nog wat beter; het heeft op eenhoog een pittoresk roestig balkonnetje waar vanaf zo'n plant met grote paarse bloemen naar beneden hangt; het heeft ook luiken die ooit waarschijnlijk hemelsblauw waren en die toen ze pas geschilderd waren vast prachtig afstaken tegen de zandkleurige stenen van de muur. In het smalle straatje hangen, gespannen aan kabels tussen de huizen, lantaarns die eruitzien alsof

ze er al hingen voordat de twintigste eeuw begon. Het is allemaal charmant, zo mooi exotisch en vreemd in de nog nablatende middagzon, dat ik bijna niet kan geloven dat ik hier nu sta.

Te wachten.

Misschien moet ik iets van actie ondernemen.

Mijn vinger is alweer op weg naar de bel als de deur ineens begint te bewegen, en uiteindelijk langzaam opengaat. Er staat een oudere dame achter, met een vriendelijke lach op haar gezicht, een werkschort voor en een bezem in de hand.

‘Ik was het plaatsje achter aan het vegen,’ zegt ze verontschuldiging, in keurig maar zwaar geaccentueerd Engels, ‘ik ga niet meer zo hard. Jij bent zeker het meisje met wie mijn kleinzoon van huis heeft geruild?’

Ik glimlach naar haar, steek mijn hand uit en zeg: ‘Madelon Ravesteyn, hoe maakt u het?’

2

Oma's wijsheid

Ik krijg een verrassend stevige handdruk van Silvaino's oma, die Aymeria blijkt te heten en die me, meteen druk pratend, meetroont het donkere, aangenaam koele huis in. Ze heeft een echte Montferratiaanse naam, vertelt ze me vol trots; ze is geboren en getogen in Saint-Chris en ze kan zich nog goed herinneren hoe het was onder de oude prins, toen nog bijna niemand überhaupt van het prinsdom Montferrat had gehoord. Het landje is volledig gespaard gebleven in de Eerste en Tweede Wereldoorlog, want het was er vooral goed in om zich stil te houden op zijn berg en zich niet te bemoeien met grote internationale conflicten. Het piepkleine vissersplaatsje Saint-Christophe-sur-Mer onderscheidde zich in die tijd nog in niets van andere onbetekenende vissersplaatsjes langs de Franse en Italiaanse Middellandse Zeekust: boten, netten en iedere dag een verse vangst van krab, kreeft en tonijn. Toen was alles anders, rustiger, maar ook armoediger.

'Onze huidige prins is oud geworden,' zegt oma Aymeria tegen me, terwijl ze me naar een stoel aan haar keukentafel dirigeert. 'Zo oud is hij in feite nog helemaal niet, wat zal het zijn, zestig, vijfenzestig? Zijn vader was op zijn leeftijd nog een veel sterkere man, een veel krachtigere heerser. Hij laat het allemaal maar gebeuren, de jongere garde neemt het over, alles verandert en niets is meer zoals het is geweest. We hebben hier twee

jaar geleden de euro gekregen! Nou, ik ben er nog steeds niet helemaal aan gewend, hoor.'

Ik krijg zonder al te veel omhaal een groot glas zelfgemaakte limonade en een stuk taart onder de neus geschoven, ook zelfgemaakt. Het is een soort cheesecake: heerlijk, niet te zoet, en klaarblijkelijk een lokaal gerecht.

'Je ziet eruit als een stevige meid die wel van goed eten houdt,' zegt ze sappig tegen me, en ik kan haar geen ongelijk geven. 'Tegenwoordig lopen er hier alleen maar van die uitgehongerde modellen te flaneren, op zoek naar het grote geluk.' Ze buigt zich een beetje naar me toe en vervolgt samenzweerderig: 'Heb je enig idee hoeveel jonge meiden uit het voormalige Oostblok hier op de een of andere manier binnenkomen, een baantje zoeken bij een van de grote hotels, en ieder vrij minuutje in vol ornaat over de boulevard en de promenades struinen, in de hoop dat ze in het oog lopen bij een of andere rijke man die zijn geld aan ze wil uitgeven? En zeker nu.' Ze geeft me een ondeugende knipoog, die ik niet helemaal begriep, maar ik knik toch maar mee. 'Ze houden allemaal de vuurtoren in de gaten, natuurlijk. Ik heb minder flatteuze benamingen voor dat soort vrouwen, maar aan de andere kant vind ik ze, als ik eerlijk ben, ook wel sneu. Hoe komen ze erbij dat ze een man moeten zoeken die voor ze moet zorgen? Je kunt veel beter als vrouw je eigen zaakjes goed regelen, vind ik, want vrouwen zijn toch vooral goed in zorgen voor mannen, en niet andersom. Ik heb nog het geluk dat mijn kleinzoon boven op zolder woont, zodat ik nog een kind in mijn huis heb om voor te zorgen. Wat zou ik anders met mijn moederhart aan moeten? Mijn eigen kinderen, Silvaino's vader en zijn broers en zussen,' ze gebaart met haar hand, 'pfff, die zijn allemaal ergens anders gaan wonen omdat ze hier geen huis konden betalen.'

Ik schiet in de lach van die heerlijke bijdehante babbeloma; het is jammer dat mijn eigen oma geen Engels spreekt, want ze zouden het denk ik uitstekend met elkaar kunnen vinden. ‘Uw kleinzoon heeft me juist opdracht gegeven om een beetje op u te passen,’ zeg ik nog nagrinnikend, maar daar wil ze niets van weten. Zelfstandig tot op het bot is ze.

‘Ik ben maar wat blij dat je een aardige meid bent,’ zegt ze warm tegen me, ‘ik was wel een beetje bang dat jij ook zo’n dunne mannenjager zou zijn.’

‘Wie weet ben ik wel een dikke mannenjager,’ zeg ik met zelfspot, wiebelend met mijn wenkbrauwen.

‘O, nee. Jij bent geen mannenjager,’ zegt ze vol zelfvertrouwen, ‘en dik ben je ook niet. Wel lekker goedgevuld, en een beetje man zou beter moeten weten dan voor van die grieten met die dunne beentjes te kiezen. Vrouwen met vlees op de botten zijn betere moeders. Ze kunnen beter kinderen krijgen en ze kunnen ook beter zorgen, let maar op mijn woorden.’

Ik geloof niet dat ik nou van plan ben om mijn leven in te richten naar het krijgen van kinderen. Niet dat ik ze nooit zou willen, begrijp me niet verkeerd, maar ik blijf dus al hangen op het proces van het vinden van een lekker ruikende metgezel om een kind mee te maken, en in mijn eentje... mja. Je hebt op z’n minst toch een regenbuitje nodig. Ik ken wel een paar moeders die zogezegd het heft in eigen hand hebben genomen, op verschillende manieren, maar ik weet niet of ik dat zou doen. Of ik dat zou durven. De tijd zal het moeten leren; laat ik me nou eerst maar eens focussen op mijn kortetermijndoelen.

‘Ik geloof dat ik eerst moet zorgen dat ik afstudeer,’ zeg ik dus tegen Silvaino’s oma, ‘daarom ben ik tenslotte ook hier, en dan zie ik daarna wel hoe het verdergaat met een vriend krijgen, en kinderen, en al die dingen. Maar ik ben het wel met u eens, hoor: vrouwen moeten voor zichzelf kunnen zorgen.’